

telse af udstyr og personale i laboratorier samt et akut beredskab. Fjernes den ene halvdel, levnedsmiddelkontrollen, fra dette velfungerende samarbejde, amputerer man samtidig miljøkontrollen.

Det, der er brug for, er en regelforenklning og ikke en organisatorisk omlægning, som øger bureaukrati, og som fjerner levnedsmiddelkontrollen fra brugerne. En regelforenklning vil betyde en langt bedre udnyttelse af ressourcerne. Som det ser ud nu, har regeringen tilsyneladende ikke et helt solidt flertal for sit udspil.

Det er en afslørende redegørelse. Det er godt, vi har fået en sammenskrivning af regeringens fødevarerpolitik. Det afslører, at regeringen ikke har nogen strategi, der kan føre til at sikre befolkningen fødevarer sikkerhed og fødevarer kvalitet.

Gode meninger og appeller til EU og WTO gør ingen sommer. Det eneste konkrete tiltag, regeringen af egen drift foreslår, er en katastrofal centralisering af levnedsmiddelkontrollen til stor skade for ikke alene denne, men også for miljøkontrollen. Landbrugsraadet og Dansk Supermarked gnider sig i hænderne af tilfredshed. Forbrugerne, folkesundheden og miljøet er de sikre tabere.

I Enhedslisten har vi en anden strategi. Økologien er efter vores opfattelse garantien for vandmiljøet, sunde fødevarer og dyrevelfærd. EU og WTO kan nemlig forbyde og forbyde, men de kan ikke forbyde økologien.

Jeg vil vende tilbage til de sidste afsluttende kommentarer.

Addi Andersen (CD):

Jeg vil starte med at takke fødevarerministeren for en god og velafbalanceret redegørelse om fødevarerpolitikken, og jeg mener, at en af de allerstørste kvaliteter ved denne redegørelse er, at den virkelig holder balancen godt.

Der sættes fokus på fødevarer sikkerhed fra flere forskellige vinkler, men der er den indfaldsvinkel, at det er noget, der skal kunne lade sig praktisere både for producenterne, detailhandlerne og forbrugerne, og derfor lægges der ikke op til kæmpestore reformer lige her og nu.

Hvis jeg skal trække nogle elementer frem af det, der står nærmest for forandring, er det ideen om et enstrengt kontrolsystem, hvor levnedsmiddelkontrollen foreslås samlet i en regional statslig struktur. Jeg vil lige slå fast, at CD bestemt ikke har noget at udsætte på den kommunale levnedsmiddelkontrol, men det kan

ikke undgås, at administrationen af reglerne bliver forskellig, når de administreres forskellige steder, og når administrationen er forskellig, kan det betyde, at konkurrencen bliver skæv for virksomheder, som ellers skulle være stillet lige. Så CD har ikke de samme betænkeligheder, som visse andre partier har.

At virksomhederne skal kunne trække på viden i de regionale kontrolenheder, mener jeg er en god idé, som kan være til stor gavn for virksomhederne.

Redegørelsen omtaler ofte sundhedsrisikoen i fødevarerne, lige fra salmonella til pesticidrester og brug af genmodificerede produkter. Der skal ikke være nogen tvivl om, at forbrugeren skal være sikker på at få en god kvalitet, og derfor skal netop salmonellaen være et af de fødevarerpolitiske områder, hvor der skal gøres en stor indsats.

Men det er efter min mening ikke statens opgave at være opdragende eller stå med en løftet pegefinger for at fortælle forbrugeren, hvad der er rigtigt, eller hvad der er forkert. Derfor er CD helt enig med fødevarerministeren i, at forbrugerne skal have valgfrihed.

Vi er allerede helt fortrolige med de Ø-mærkede varer i supermarkedet og er også blevet bedre til at læse de deklARATIONER, der er sat på emballager med kød, færdigretter osv. Når man hører nogle af partiernes udtalelser herinde, kunne man få det indtryk, at den danske forbruger er analfabet. Det mener jeg ikke, og derfor er det en udmærket tanke, at det selvfølgelig skal være muligt at sælge produkter med genmodificerede ingredienser, hvis bare det er angivet, at varen indeholder disse produkter. Så er det forbrugerens eget valg, om han vil købe dem eller ej.

Der bliver selvfølgelig det problem, som fødevarerministeren selv pegede på i redegørelsen, at man så må definere en bagatelgrænse for, hvornår varen skal mærkes med, at den indeholder genmodificerede produkter. Jeg skal ikke her tage stilling til, hvor grænsen skal ligge, men CD er indstillet på, at der skal være en bagatelgrænse.

CD kan godt støtte tanken om fortsat at forbyde anvendelse af hormoner til vækstfremmende formål i dyreproduktionen. Bliver Danmark og EU imidlertid nødt til at acceptere anvendelsen af hormoner, skal det selvfølgelig klart fremgå af indpakning eller skiltning, at produktet er produceret under anvendelse af hormoner, og hvor produktet er kommet fra.